

Ceva mai mult decât nimic

Agafia

Când tăcerea se sparge în timpane
aud șoapte sub pleoapa pământului
și stau la taifas (pe brațe de cruci) cu
atâtea nume purtate de uitări
încerc să vă adun din ele
mă găsesc doar pe mine
sau poate eu sunt voi
ceva mai mult decât nimic
și atunci încep să mă împrăstii în cuvinte

Cine ești tu
ce-mi tulburi limpezimea oglinzilor
cu miros de tămâie și flori ofilite
Procust râde
eu îmi cioplesc gândurile
într-o formă doar de mine știută

Auzi cum sună pământul lasciv
am să învăț să fiu piatră
fără nici o crăpătură prin care să visez
răsunet doar când ploiele mușcă din noroi
încrâncenată-n mine
să zdrobesc pădurile virgine
la vânătoare de răspunsuri printre hățisuri
până când voi aluneca
netulburată de rotirea anotimpurilor
într-o a cincea dimensiune